

Nie je pes ako pes...

Postroj a pracovnú náplň vodiaceho psa pre nevidiacich už hádam každý pozná. Málokto však vie, že výcviku takého psa predchádza jeho výchova, ktorá trvá až do prvého roku života psíka. Výchova sa koná u dobrovoľníkov v rodinách. Jej cieľom je zoznámiť psa so životným prostredím človeka a naučiť ho v tomto prostredí vhodne sa správať. Ide okrem bytu aj o obchody, kancelárie, školy, nemocnice, reštaurácie, teda miesta, kde je väčšinou vstup so psom zakázaný, ale nevidiaci sa tam dostať musia.

Výchove týchto psíkov sa už venujem asi 5 rokov a bohužiaľ občas sa stretávam s ľuďmi, ktorí mi vstup na tieto miesta buď nemožnia, alebo ma slovne napádajú a urážajú, nechcú si vypočuť moje argumenty. Najčastejšie ma obvinia z toho, že „nie som slepá, tak tam nepotrebujem ísť so psom“.

Preto by som rada stručne zhrnula dôvody, prečo musí výchova vodiaceho psa prebiehať tak ako prebieha:

1. Vodiaci pes sa nenarodí s postrojom, je to najnáročnejší typ výcviku psa, ktorý trvá zhruba 2 roky. Najdôležitejšie je šteňacie obdobie, keď si psík musí zvyknúť na prostredie ľudí, ktoré je mu absolútne cudzie a ak si ho neprejde s vidiacim človekom ako šteňa,

nebude schopný týmto priestorom previesť nevidiaceho človeka ako dospelý pes. V týchto prostrediach sa psík nehrá ani nevodí von, učí sa v nich chodiť a v tichosti čakať na svojho pána.

2. Vodiaci pes musí vedieť chodiť bez vodidla v akomkoľvek prostredí, aj v dave ľudí, pretože nevidiaci človek nevidí, kde má svojho psa, pes, naopak, musí sledovať, kde má svojho človeka. (napr. pre prípad, že sa majiteľovi vyšmykne vodidlo z ruky).

3. Všetci vychovávatelia, cvičitelia aj držiteľia vodiacich psov si po svojich zverencoch zbierajú výkaly a všetci majú psy s veľmi priateľskou povahou, neagresívne voči psom aj ľuďom. Preto sa tých-

to psov netreba obávať, jediné čo od človeka chcú, je pohladkanie.

Výchova vodiaceho psa je práca bez mzdy náročná na čas a energiu, ktorú robím, pretože som

presvedčená, že každý zdravý človek by v rámci svojich možností mal pomáhať postihnutým ľuďom. Preto by som v mene všetkých vychovávateľov chcela ozrejmiť Bratislavčanom, že keď vidia psa (väčšinou labradora) v bielom postroji chodiť bez vodidla, alebo na mieste, kde je vstup so psom zakázaný, ide naozaj o výchovný postup, bez ktorého nie je možné vycvičiť spoľahlivého vodiaceho psa.

KATARÍNA KUBIŠOVÁ

Slovenská pedagogická knižnica vyhlasuje 5. ročník Súťaže o najzaujímavejšie podujatie školskej knižnice, ktorého cieľom je u mladých ľudí podporiť dobrý a trvalý vzťah ku knihe, školskej knižnici a k čítaniu vôbec.

Súťaž pre školské knižnice

Školské knižnice musia podujatie zorganizovať v pondelok 26. októbra t. r., teda na Medzinárodný deň školských knižníc. Zároveň stručný popis podujatia s povinnými údajmi (názov a sídlo školy, meno školského knihovníka, počet účastníkov, hodnotenie podujatia vedením školy a žiakmi školy a 2-4 fotografie z priebehu podujatia) musí poslať do 31. októbra (pečiatka pošty) na adresu Slovenská pedagogická knižnica, Hálová 6, 851 01 Bratislava 5. Každá škola môže do súťaže prihlásiť len jedno podujatie. Víťaz získava zaujímavú finančnú odmenu a vecný dar.

Súťaž vyhodnotí odborná po-

rota, ktorá pozostáva zo zástupcov Ministerstva školstva SR a knižníc a ktorá bude hodnotiť originalitu, vtipnosť. Výsledky budú zverejnené na webovej stránke Slovenskej pedagogickej knižnice (www.spgk.sk) najneskôr do 30. novembra.

Víťaz získava finančnú odmenu v hodnote 3900 eur od sekcie regionálneho školstva MŠ SR a 1660 eur od Slovenskej pedagogickej knižnice na nákup kníh podľa vlastného výberu do školských knižníc.

Viac informácií: Slovenská pedagogická knižnica

www.spgk.sk

(upr)

Farebné, veselé, podnetné

Také boli ilustrácie z kníh pre deti a mládež na BIB 2009. So šiestakmi a ôsmakmi sme navštívili 22. ročník tejto nádhernej výstavy prác ilustrátorov z celého sveta. Bolo príjemné pozorovať reakcie našich žiakov, ktorých očarili krásne ilustrácie až natoľko, že si tie v ich očiach „naj“ fotili, aby ich mohli doma ukázať aj rodičom a súrodencom. U našich

Bulharska. Zo slovenských ilustrátorov sa páčili práce Svetozára Mydla do knižky *Sovie múdrosti* a Zuzany Bočkovovej-Brunckovej pre knihu *Byť dráčikom* je veľmi podnetná, preto odporúčam využiť posledné lúče slniečka a popri prechádzke uličkami starí Bratislavu navštíviť tieto